

ZÁRÓBESZÁMOLÓ

Roszik Erzsébet Anna

Készült a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC) hallgatói mobilitási
programjának keretében

2021/2022 tavaszi félév

Záróbeszámoló

Roszik Erzsébet Anna

Turizmus-vendéglátás alapszak,

Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Kar

Roszik Erzsébet Anna vagyok a Budapesti Gazdasági Egyetem másodéves turizmus-vendéglátás alapszakos hallgatója. Az OBIC hallgatói mobilitásnak köszönhetően 4 hónapot Dél-Koreában, Daejeon városában töltöttem a Woosong Egyetem tanulójaként, ahol Hotel Menedzsment szakra jártam.

Daejeon Dél-Korea közepe felé található, a fővárostól egyórányira. Először nem tudtam, hogy mire számítsak, hiszen kiutazásom előtt nem hallottam még erről a városról, azonban egy cseppet sem bántam meg, hogy végül itt kaptam lehetőséget arra, hogy eltöltsék egy szemesztert. Daejeon az ország ötödik legnagyobb városa, teli gyönyörű parkokkal, tavakkal és hegyekkel és rengeteg szórakozási lehetőséggel.

Megérkezés Dél-Koreába

Beszámolómat az utazásom kezdetével és az előzményeivel kezdem. Először a vízumot kellett intéznem, hogy beutazhassak az országba, ami egyébként rengeteg dokumentum összegyűjtésével járt. Ezeket bemutattam a koreai nagykövetségen, de a legtöbbet nem is foglalkoztak. Ezután simán ment minden és 1 hónap után meg is kaptam az okmányt. Az országba való beutazás egy negatív PCR teszthez volt kötve, így 48 órával az indulásom előtt ezt is el kellett intéznem, ami szerencsére kifejezetten könnyen ment és egy negatív eredménnyel zárult. Utazásom február 7-én kezdődött, amit egy 14 napos karanténnak kellett követnie.

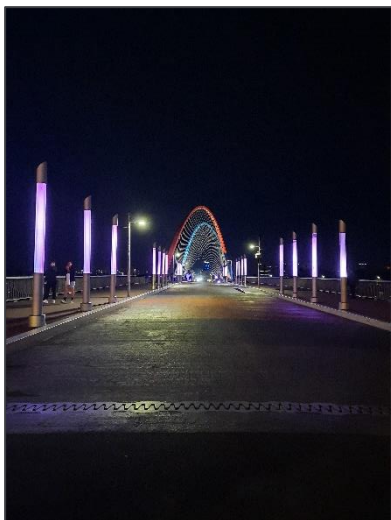
Igaz, az utam zökkenőmentesen zajlott, de nagyon hosszú volt: első repülőutam 5 órás, a második pedig 9 órás. A kinti egyetem kiutazásom előtt részletes leírást adott arról, hogyan fog zajlani a Koreába való belépésem és milyen módon fogok eljutni a karantén

helyszínére, amit az egyetem kollégiumában töltöttem el. Ez azt jelentette, hogy miután leszállt a repülőgép, még egy hosszú út állt előttem, amíg eljutottam az egyetemig. Miután áthaladtam a beutazási ellenőrzésen (ami kb. 1 órába telt), egy különbuszt biztosított az állam az újonnan érkezők számára, amivel eljuthattak a karantén szállásokra. Sajnos pont előttem ment el a busz, így 5 órát kellett várnom a következőre, ami aztán elvitt a vasútállomásra, mivel Daejeont a legkönnyebben egy 50 perces vonatúttal lehet megközelíteni. (A karanténba menők számára külön vagonot biztosítottak, így megelőzve, hogy véletlenül se kerüljünk kapcsolatba más emberekkel.) Miután megérkeztem Daejeonba, ott újabb különbusz állt a rendelkezésemre, ami elvitt a kollégiumhoz, ahol egy idősebb diák várt rám, hogy elkísérhessen a szállásomra. Az utazásom alatt folyamatosan jelentenem kellett üzenetben a helyzetemet az egyetemnek, így tudták, hogy mikor fogok érkezni. Ez egyébként kisebb kihívásnak bizonyult, mert wifit nem lehetett mindenhol találni.

A kalandom ekkor kezdődött, ugyanis a busz rossz helyen tett le, nem a kollégiumnál, hanem attól negyedórányi sétára. Mindez nem lett volna olyan nagy baj, ha nem éjszaka fél 12 óra van, vannak emberek az utcán és működik a telefonom, hogy felvegyem a kapcsolatot a kapcsolattartómmal. Egy kisebb pánikolás után elindultam egy irányba, de az egész terület olyan kihalt volt, hogy a végén vagy 20 percet bolyongtam, mire szembejött velem egy ember. Egy idősebb bácsit sikerült leszólítanom, aki nagyon segítőkész volt annak ellenére, hogy egy szót sem beszélt angolul. (Itt igazán nagy segítségét vettem a kisebb koreai tudásomnak! Egyébként erre fel kell készülni, hogy a koreaiak többsége nem beszél szinte semmilyen szinten angolul, így nem árt, ha van egy alap koreai nyelvtudás. Bár azt is hozzátenném, hogy ez azokra a városokra volt jellemző, amik nem olyan nagyok. Amikor elmentem Szöulba, sokkal többen tudtak angolul, mint a többi városban, de meglepetésemre azért ez az angoltudás is elég szerény volt.) A kalandom végén nemcsak, hogy elmagyarázta az utat az egyetemhez a bácsi és még térképet is mutatott nekem, hanem el is kísért egy darabig, hogy biztosan megtaláljam a kampuszt. Szerencsére a kollégium bejáratánál volt egy éjjel-nappal nyitva tartó kisbolt, aminek a wifijére csatlakozva értesítettem a kapcsolattartót a hollétemről, aki ezután elém jött és felkísért a szobámba, ahol a következő napokat kellett töltenem. (Csak ajánlani

tudom, hogy kiutazás előtt érdemes beszerezni egy koreai telefonkártyát, mert mindenképpen szükség lesz rá a kint tartózkodás idején.)

Nagy szerencsémre néhány nappal utazásom előtt változtatott Dél-Korea a kötelező karantén hosszúságán, így nekem már csak 7 napot kellett a karanténszobámban töltenem. Ez idő alatt háromszor kellett PCR tesztet csináltatnom, amit az iskola intézett, így ezzel nem kellett egyedül bajlódnom. Viszont, mivel egy héttel lerövidült a karanténom, iskolakezddésig 2 szabad hetem maradt, hogy megismerkedjek a környékkel, aminek nagyon örültem. Ebben az időszakban nagyon sok embert megismertem, lefőképpen a kollégiumi társaimat, akikkel szabadidőnkben együtt fedeztük fel Daejeont. Az elején nagyon féltem attól, hogyan fogok barátokat találni egy idegen városban, ahova teljesen egyedül utaztam, de nagy megkönnyebbülésemre a kollégiumban tartózkodásom rengeteg barátot kínált.

Együtt mentünk megismerni Daejeon belvárosát, ami később a fő kikapcsolódási helyünké vált, hiszen annyi lehetőséggel tárult elénk. Számos állatos kávézó található a városban, ami nagy élmény – főleg, hogy olyan állatokat simogathatunk, amit az ember nem tud a közelében minden nap, például szurikátákat vagy mosómedvéket. A város legnagyobb piacára is rendszeresen eljártunk, ahol nem csak zöldségeket, gyümölcsöket lehetett venni, hanem telis-tele volt koreai utcai ételek különféle kínálatával, amit ha akarnánk, akkor sem tudnánk végigkóstolni, mert szinte végeláthatatlan hosszú folyósókon sorakoznak a kis éttermek és bódék. Bár szabadidőm sok volt ebben a hónapban, mégis csak szabadtéri tevékenységeket tudtunk folytatni a barátaimmal, mert a koronavírus miatt csak a koreaiak által elismert oltási igazolással lehetett bemenni a legtöbb zárt helyre, ami nekem az elején még nem volt meg (a magyar oltási igazolást csak néhány helyen fogadták el), így nem mehettem el sok

Együtt mentünk megismerni Daejeon belvárosát, ami később a fő kikapcsolódási helyünké vált, hiszen annyi lehetőséggel tárult elénk. Számos állatos kávézó található a városban, ami nagy élmény – főleg, hogy olyan állatokat simogathatunk, amit az ember nem tud a közelében minden nap, például szurikátákat vagy mosómedvéket. A város legnagyobb piacára is rendszeresen eljártunk, ahol nem csak zöldségeket, gyümölcsöket lehetett venni, hanem telis-tele volt koreai utcai ételek

Daejeon piaca

beltéri helyre. De azért ez nem akadályozott meg abban, hogy jó sok programot tervezzünk a többi diákkal.

Mielőtt elkezdődött volna a félév, 2 hét kollégiumi tartózkodásom után úgy döntöttem, hogy kiköltözők egy albérletbe, ami egyébként inkább csak szobának mondható, mert olyan kicsi volt. A 13 négyzetméteres lakásban volt az ágy, az íróasztal, egy szekrény, a fürdőszoba, a konyha és a mosógép. Költözésemnek több oka is volt, az egyik, hogy sajnos a szobatársammal nagyon különböző életstílusunk volt, amit egyszerűen nem bírtunk összeegyeztetni. (A félév során viszont meglehetősen jóban lettünk és a végén ő lett az egyik legközelebbi barátom a kint tartózkodásom alatt.) A másik ok pedig az ételallergiám volt, ami miatt nem ehettem a kollégiumi ételeket, ezért főznöm kellett volna magamra, viszont az egyetem sajnos nagyon korlátozott lehetőségek között tudott biztosítani konyhát a vírus miatt, így megoldhatatlan volt számomra, hogy napi rendszerességgel készítsek magamnak ennivalót. Szerencsére nagyon könnyen találtam egy kis lakást 10 perc sétára az egyetemtől, aminek a havi bérleti díja kevesebb volt, mint a kollégiumért fizetett havi összeg. Az albérletbe költözésemet kifejezetten élveztem már csak azért is, mert a környéken rengeteg egyetemista bérelt ugyanígy lakást. Többek között az az indiai lány is, akivel a szemeszter során nagyon jó barátok lettünk.

Az albérletem

Az egyetemi élet

Február utolsó hetén szervezte az egyetem az orientációs napokat, ami 2 napig tartott, ahol ismertették velünk az iskola szabályait és meséltek nekünk az iskolai életről. Amit én nagyon különlegesnek találtam, az az osztályozási rendszer volt. Nagyon eltérő az itthoni osztályozástól, mivel A, B, C, D, F jegyeket lehet szerezni, ami megfelel az 5, 4, 3, 2, 1-esnek. Ezenkívül meg van határozva, hogy a csoport hány százaléka kaphat egy adott jegyet, ami számomra ugyancsak nagyon szokatlan volt, így az elején nehezen barátkoztam meg a gondolattal, hogy a csoporttársaimmal kell versengennem. (Például a csoport 30%-a kaphatott csak ötöst, vagyis A-t, ami egy kis csoportnál meglehetősen kevés embert jelentett.) Az első számonkérésre április végén került sor, amit nem találtam túl nehéznek. Bár a tanárok azt is elmondták, hogy az első dolgozatokra nem fektetnek nagy hangsúlyt, hiszen az csak a jegyünk 20%-át teszi ki. A részvétel és a beadandók megírásai ugyan-

Az épület, ahol az óráim voltak

A kollégium és a focipálya a kampuszon

csak 20-20%-ot értek, a legtöbbet pedig az utolsó vizsga érte 40%-kal. Az ottani félév más felosztású, a szemeszter végén nincs külön vizsgaidőszak, hanem a szorgalmi időszakban tartják a vizsgákat. A vizsgadolgozat júniusban volt az utolsó tanítási héten, ami már nehezebb volt, ugyanakkor én még mindig könnyebbnek találtam, mint az itthoni számonkéréseket. Érdekesnek tartottam, hogy egy-egy tantárgy tanórája 2 és 3 óra hosszúságú volt egy rövid szünettel együtt. A tanárok nem csak koreaiak voltak, hanem más nemzetiségűek is (amerikai, angol, orosz). Mindegyik nagyon felkészülten jött az órára és többéves tapasztalattal rendelkeztek a szállodaiparban. Mindig volt saját tapasztalatukból érdekes mesélnivalójuk és nagyon lelkesen próbálták átadni a tananyagot. Az óráim többségén koreai diákokkal voltam együtt, de azért külföldi

hallgatóból sem volt kevés a szakon. Körülbelül a diákok egyharmada volt csak külföldi. Az egyetem havi rendszerességgel tartott sportrendezvényeket. A focimeccsek kimondottan nagy népszerűségnek örvendtek.

A félév március 2-án kezdődött el teljesen online oktatásban. A pozitívum viszont az volt, hogy csak 2 hétig tervezték az online oktatást, aztán pedig személyes jelenléti. Sajnos a vírus közbeszólt, így 3 hétig kellett otthonról hallgatni az előadásokat/gyakorlatokat, de azután a szemeszter fennmaradó része jelenléti oktatásban folytatódott, aminek nagyon örültem, mert ez így sokkal nagyobb élmény volt és hasznosabbnak is találtam. A külföldi tanulók egy része nem tudott Koreába jönni a vírus miatt, ezért hibrid módon tartották az órákat, bár ez azokat nem igazán érintette, akik Daejeonban tartózkodtak, kivéve, hogy a külföldön tartózkodó diákok miatt a számonkérések online történtek meg.

Én 6 tantárgyat vettem fel: Food and Beverage Services; International Luxury Brand Management in Hospitality Industry; Introduction to Hotel Industry; Introduction to Tourism Industry; SIHOM English; Basic Korean 1. Ezek többsége az itthoni szakomhoz kapcsolódott, de mégis sok újdonságot tanultam és nagyon érdekesnek találtam az órákat. A professzorok elképesztően kedvesek és segítőkészek voltak, bármilyen kérdésben szívesen segítettek. Az egyik professzorhoz két tantárgyat is felvettem: az Introduction to Hotel Industry-t és az Introduction to Luxury Brand Management in Hospitality Industry-t. Mivel nagyon érdekel a luxushotelek világa, ezért különösképpen élveztem ezt a tantárgyat. Bár a BGE-en volt az Introduction to Hotel Industry-hoz hasonló tárgyam, mégis úgy éreztem, hogy a tudásomat csak tágítani tudta a koreai tananyag. Az óra keretein belül huzamosabb ideig arról tanultunk, hogy a szállodák hogyan válhatnak fenntarthatóbbá, mit tehetnek a környezetünk védelméért. A tanárom nagy hangsúlyt fektetett ennek a témának a kifejtésére, ezért nemcsak ezen az órán, hanem az Introduction to Luxury Brand Management in Hospitality Industry-n is foglalkoztunk ezzel a kérdéssel.

Ezekén az órákon azt részleteztük, hogy a különböző hotelek milyen ötletes és hasznos módon vezették be a fenntarthatóságot a működtetésükbe. Nem gondoltam volna, hogy ilyen mélyen foglalkoztatja ez a téma a szállodákat, de ebben a szemeszterben megtanultam, hogy igenis világszerte egyre fontosabbnak tartják ezt

a kérdéskört. A tantárgy alapja az volt, hogy megértsük, hogy a szállodák mit kínálnak a vendégek számára, amivel visszatérő látogatóvá tehetik őket. Ennek az egyik legfontosabb tényezője az, hogy olyan élményt nyújtsunk a vendégeknek, amellyel érzelmileg kötődni fognak a hotelhez. Pontosan emiatt a szállodák nemcsak azért törekednek a fenntarthatóságra, mert ők maguk fontosnak tartják a környezetet, hanem azért is, mert egyre több vendégnek számít a környezetünk védelme és ezért szívesebben mennek egy környezetbarát, fenntartható hotelbe. Valami jót, pozitívat kínálni a fenntarthatósággal kapcsolatosan hozzájárul ahhoz, hogy a vendégek jól érezzék magukat. Mi az órákon leginkább a szállodák éttermi részének hasznosabb működéséről beszéltünk, és hogy hogyan lehet összeállítani egy olyan menüt, amely támogatja a lokális erőforrásokat és védi a környezetünket. Különböző országokban lévő hoteleket is vettünk példaként és azt vizsgáltuk meg, hogy ők milyen módon próbálnak fenntarthatóvá válni. Például a Marriott-lánc elindított egy programot, amelyen keresztül betiltotta az összes szállodájában, hogy cápauszonyból készítsenek bármilyen ételt, ezzel is védve a cápákat. Dél-Koreában próbálnak odafigyelni, hogy a saját, termesztett mandarinjukat dolgozzák fel és ne kelljen sokat importálni, hiszen a behozatal légi és vízi úton is hozzájárul a környezetszennyezéshez. És hogy miért pont a mandarin? Jeju-sziget kimondottan híres a mandarinjáról, amit egyébként volt alkalmam ott helyben megkóstolni és állíthatom, hogy nagyon ízletes volt. Kedvenc szállodai példám pedig a Ritz Carlton Hotel által kidolgozott ötlet volt. Ők egy méhészetet állítottak fel a szálloda tetején a fenntarthatóság jegyében, ezzel támogatva a méhek fennmaradását, hiszen a méhek veszélyeztetettek. A szállodában így a saját mézüket szolgálják fel a vendégeknek. Véleményem szerint ez egy olyan pozitív kezdeményezés, amit akár Magyarország is átvehetne.

Egyik alkalommal az óra keretein belül a professzor elvitt minket az iskola éttermébe, ahol az executive séffal beszélgethettünk el a konyha működéséről. (Az iskola egyik szakja a Culinary Arts, ezért nagyon profi konyhával és egy színvonalas étteremmel büszkélkedhet az egyetem. Ide látogattunk el.) Itt megtudtuk, hogy az egyetem milyen fontosnak találja a fenntarthatóság támogatását, ezért maximálisan megpróbálják helyi alapanyagokból elkészíteni az ételeket, ezzel támogatva a környezetünket. Sőt, ami még inkább megragadta a figyelmemet az az iskola

területén kialakított saját veteményeskert, melynek köszönhetően saját terményekből tudják készíteni az ételeket.

Az egyetem számos szakkört kínált a tanulók számára, én is beléptem egybe, az E.A.R.T.H klubba. Itt a környezetvédelemmel foglalkoztunk és minden második héten a csoporttagok adtak elő az általuk választott

Az egyetem veteményeskertje

téma keretein belül egy rövid prezentációt. Mivel a föld különböző pontjáról érkező diákok vettek részt ebben a klubban, mindenki próbálta a saját országához kapcsolódó környezetvédelmi témakört feldolgozni és ismertetni. Így amikor rám került a prezentáció sora, Magyarország ökoturizmusáról tartottam előadást bemutattva, hogy egyes szálláshelyek milyen fenntartható módon próbálnak működni (ha már egyik itthoni félévemben fenntartható turizmust tanultam, gondoltam, hasznosítom eddigi tudásomat).

Nagyon érdekes volt megismerni más kultúrát, más nézőpontot a szállodaiparban. Számos olyan eleme van a fenntarthatóságnak, amit Magyarországon is már tapasztaltam, viszont olyan gyakorlatról is tanultam, amely újdonság és amit itthon is hatékonyan lehetne hasznosítani. Izgalmasnak találom a témát, hogy fenntarthatóbbá tegyük a szállodákat és azok éttermeit. Mivel a jövőben a szállodaiparban szeretnék dolgozni, én egy más nézőponttal fogok tudni hozzájárulni annak működtetéséhez. Elgondolkodtató, hogy akár szakdolgozattémaként is érdekes lehet a dél-koreai gyakorlat és a magyar gyakorlat közti különbségek feldolgozása és a tapasztalt pozitív példák megosztása.

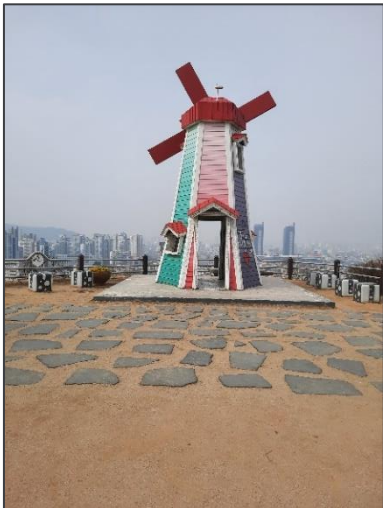
Az ország és a kultúra felfedezése

Bár a március elejét kifejezetten hidegnek találtam, ez nem akadályozott meg a barátaimmal, hogy programokat csináljunk, amiben viszonylag korlátozott volt a lehetőségünk a koronavírussal járó szabályozások miatt. Felfedeztük Daejeon belvárosát, ahol egy hatalmas bevásárlóközpont található rengeteg kisebb butikkal és szórakozóhelyekkel. A karaoke szoba vagy más néven noraebang nagyon elterjedt

egész Koreában, és nekünk is a kedvenc helyünké vált. Szinte nem volt olyan hét, amikor ne töltöttünk volna együtt ott egy estét. Ellátogattunk a Daedong Sky Park kilátójához, amely az egyetemtől negyedórányi séta, ahonnan egész Daejeonra rálátni. Igaz, nagyon szép volt a kilátás a parkból, kedvenc helyem mégis az iskola egyik kollégiumának terasza volt, ahonnan elképesztő gyönyörű kilátást nyerhettünk a városra.

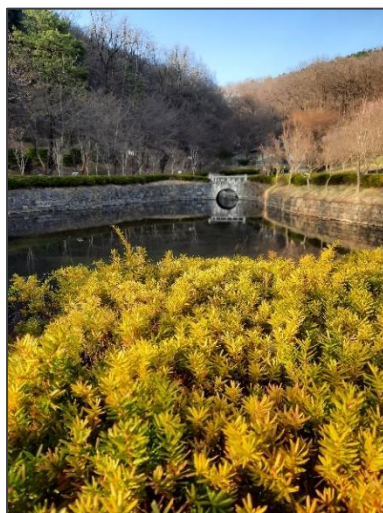

(Két kollégiuma van az egyetemnek, az egyiket a vírus idején az iskola üzleti szakirányán tanuló diákok használták. A másik kollégium, ahol én is eltöltöttem a két hetem, pedig a többi szak diákjának adott otthont.)

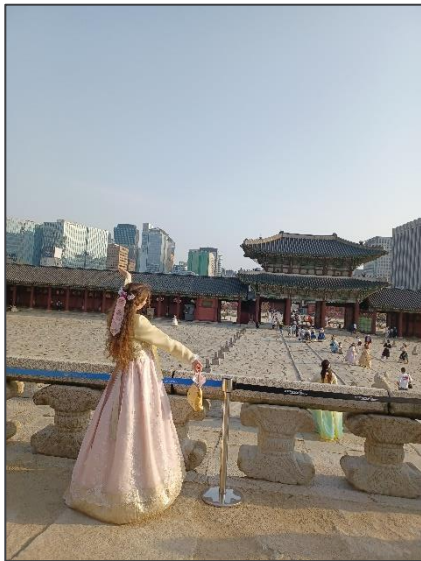
Sky Park kilátó

Mivel az albérletem ennek a kollégiumnak az utcájában volt és a barátaim is nagyon közel laktak hozzá, szinte már-már napi rendszerességgel töltöttük ott az estéinket 11 óráig, amíg be nem zárt a kollégium. Az egyetemhez közel nemcsak a kilátó volt, hanem az Uam történelmi park is, ahol régi házak sokaságát tekinthettük meg egy kis tavacskával a közepén. Olyan gyönyörű volt, hogy egy egész délutánt eltöltöttünk a parkban, főleg mivel itt már elkezdődött a híres cseresznye-virágzás, aminek nem tudtunk betelni a látványával.

Uam történelmi park

Ahogy melegedett az idő, úgy a vírussal járó korlátozások is enyhültek. Míg a kintlétem elején csak úgy léphettünk be bármilyen zárt helyiségbe (kávézók, bevásárlóközpontok stb.), hogy be kellett mutatnunk az oltottsági igazolást, ez szerencsére nem sokáig korlátozott minket, mivel hamarosan eltörölték ezt a szabályt. Áprilisban utaztam el először Szöulba, ami aztán annyira megtetszett, hogy nem győztem a későbbiekben visszamenni a városba, hogy felfedezzem minden kis részét. Ez persze lehetetlen lett volna még akkor is, ha a városban éltem volna, olyan sok látnivalót rejteget a főváros. Első utazásom során ellátogattam Hongdae városrészbe,

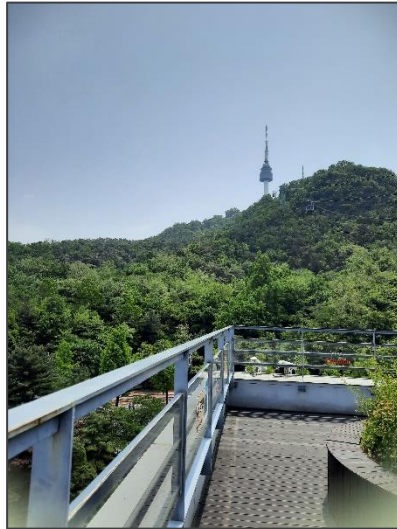

Gyeongbokgung Palota

ahol megannyi üzletet lehet találni, amik elég olcsón kínálnak ruhákat, ételeket és más szórakozási lehetőséget. Az ott töltött első hétvégém alatt a Gyeongbokgung Palotába tett látogatást élveztem a legjobban. A palota mellett lehetett hanbokot, Korea hagyományos öltözkékét bérelni és azt viselve bejárni a palota területét. Elképesztően élveztem a hangulatot, amit a hely nyújtott, hiszen nemcsak én voltam beöltözve, hanem az odalátogatók többsége is, így olyan érzést keltett, mintha valóban visszamentem volna az időben és egy kis bepillantást nyerhettem a régi időkbe. Ezen kívül pont a cseresznyevirágzás időszakában voltunk ott, ami még csodálatosabbá tette ezt az élményt.

A májusom telt a legélménydúsabban, olyan sok helyre jutottam el. A hónap elején egy kisebb csoportban elutaztunk a Gwangmyeong nevű városba, ahol a legnagyobb tematikus barlangpark található, a Gwangmyeongdonggul. A barlang számos változatos kulturális és művészeti élményt kínál. A hangulatot fényjátékokkal dobják fel, a barlang belsejében egy kicsi botanikus kertet is létrehoztak. Mint ahogy azt említettem, Szöulba látogatásom rendszeres volt, egyik alkalommal ellátogattam a Namsan Tower-hez, ahonnan csodás kilátás nyílt Szöulra. A város hatalmas bevásárlóközpontjában is eltöltöttem egy fél napot, ahol végre eljuthattam ahhoz az ismert könyvtárhoz, amit olyan sokszor láttam már képeken. Egy másik alkalommal pedig ellátogattam Dél-Korea legmagasabb tornyához, a Seoul Sky-hoz, amely egyben a

világ ötödik legmagasabb építménye. Sajnos a tetejére nem volt lehetőségem felmenni, de alulról is igen elképesztő látvány volt.

Namsan Tower

Seoul Sky

Szereztem koreai barátokat is, akikkel minél több időt töltöttem együtt, annál nagyobb bepillantást nyertem a koreaiak mindennapi életébe, így sok mindent a fiatal koreaiak szemszögéből ismerhettem meg. Egyik alkalommal meghívtak magukhoz, a családjukhoz egy vacsorára, ahol megtapasztalhattam egy koreai háztartás kultúráját is.

A hónapot egy tengerparti város meglátogatásával zártam. Négyen cserediákok elutaztunk egy Yeosu nevű városba, ahonnan átsétáltunk egy kis szigetre, az Odongdo-ra. Felsétáltunk a Geomosan Hyangilam templomhoz, ahonnan pedig egy túraút vezetett fel a hegycsúcsra, amely tetején ráláttunk a félszigetet ölelő tengerre. Koreában kávézók ezrei találhatók és egy nagyon híres kávézó éppen Yeosu tengerpartján van. Így oda is és a város Mural Village-ébe is elmentünk, amely kifejezetten belopta magát a szívembe az aranyos falfestményeivel.

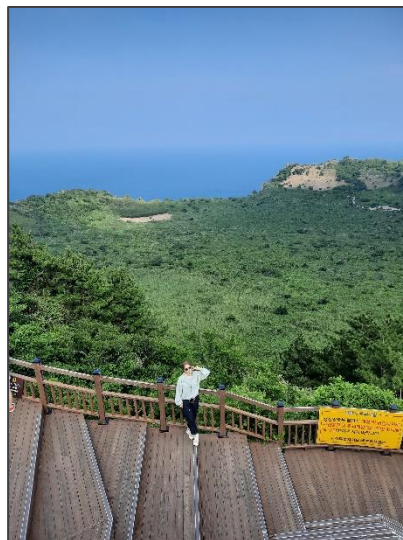
Rafik kávézó

Busan

Mielőtt kimentem Koreába, tudtam, hogy két helyet mindenképpen meg szeretnék látogatni: Busan-t és Jeju szigetét, amit júniusban, az utolsó hónapomban meg is tettem. Busan színes városrésze és tengerpartja lenyűgöző volt és alig tudtam betelni a látvánnyal. Jeju-do pedig kiváló kikapcsolódást nyújtott a félév végén gyönyörű tengerpartjával és a kisvárosi hangulatával.

Természetesen kihagyhatatlan volt, hogy megmásszuk a Hallasan-t, ami egy vulkán és egyben ez Dél-Korea legmagasabb pontja. Minket kissé felkészületlenül ért, hogy egy minimum 9 órás túra vezet fel a hegycsúcsra, ezért úgy döntöttünk, hogy egy 5 órás gyaloglással is beérjük. Ugyan nem mentünk fel a hegy legtetejére, de így is csodálatos helyeket láttunk és később megmáztunk egy másik vulkánt. Végül a Daejeonba való visszautazásunkat a Jeongbang vízesés megnézésével zártuk.

Jeju-do

Sajnos a búcsú ideje is nagyon közeledett az utolsó hónap beköszöntével, ezért próbáltam minél többet találkozni a barátaimmal és együtt élvezni a hátralévő időt. Utolsó napomon egy kisebb összejövetelen könnyes búcsút vettem a barátaimtól, ami karaoke-zással zárult. Ebben a négy hónapban rengeteg élménnyel gazdagodtam és azt hiszem, hogy életre szóló barátokat szerettem. Igaz, voltak nehezebb időszakai a

kint töltött szemeszteremnek, de visszanézve azok is csak hozzátettek ehhez a fantasztikus élményhez, amit Dél-Koreában töltöttem. Nagyon hálás vagyok az OBIC-nak, hogy lehetővé tette nekem ezt a csodálatos szemesztert és mindenkinek csakis ajánlani tudom a Dél-Koreába való kiutazást, hiszen más megtapasztalni a kinti életet, mint olvasni róla.